

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Bc. I. K.**, zast. Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2010, č. j. 890/500/10 35764/ENV/10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2013, č. j. 8 A 250/2010 - 46,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2013, č. j. 8 A 250/2010 - 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto aktem bylo stěžovatelce a panu P. K. sděleno, že jimi podané odvolání coby opomenutých účastníků řízení proti rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Český kras ze dne 11. 11. 2004, č. j. 0000/3048/04, bude vyřízeno jen jako podnět. To proto, že odvoláním napadené rozhodnutí nabylo dne 3. 12. 2004 právní moci. S ohledem na uplynutí lhůt pro případné přezkumné řízení bylo stěžovatelce sděleno, že její námítky jsou bez významu a nebudou dále zkoumány.

Městský soud věc neposuzoval meritorně, ale žalobu odmítnul postupem podle § 46 odst. 1 písm. b), d) ve spojení s § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), protože žaloba byla podána opožděně a nadto byla nepřipustná, neboť byl napaden úkon správního orgánu, který není rozhodnutím.

Stěžovatelka v kasační stížnosti směřující proti tomuto usnesení výslovně neuvádí, jaké důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s. uplatňuje. Vzhledem k tomu, že napadá usnesení o odmítnutí

žaloby, připadají v úvahu jen vady podle písm. e) citovaného ustanovení (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, dostupný na www.nssoud.cz). Reálně tedy podává stěžovatelka kasační stížnost z důvodu tvrzené *nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu*.

Stěžovatelka uvádí, že žaloba byla podána elektronicky bez elektronického podpisu dne 10. 11. 2010. To zachovává dvouměsíční lhůtu k podání žaloby, neboť napadený akt žalovaného jí byl doručen dne 10. 9. 2010 a nikoliv již dne 9. 9. 2010, jak nesprávně uvádí městský soud. Písemně byla žaloba potvrzena dne 15. 11. 2010, tedy včas ve smyslu § 37 odst. 2 s. ř. s., neboť konec třídenní lhůty k potvrzení je nutno posunout až na pracovní den, což městský soud pominul. Potřebné údaje přitom městský soud mohl zjistit při jednání, které nařídil, ale dva dny před jeho konáním je zrušil a žalobu odmítnul.

Dále stěžovatelka tvrdí, že obsahem napadeného aktu je zamítnutí odvolání, jakkoliv nemá náležitosti správního rozhodnutí. Po materiální stránce ovšem jde o rozhodnutí a jako takové je nutno je posoudit.

Konečně stěžovatelka polemizuje také se závěrem městského soudu, že požadavek opomenutého účastníka mohla a měla stěžovatelka uplatnit již v roce 2004, neboť se jistě o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dozvěděla. Zde dle názoru stěžovatelky městský soud nesprávně přesáhl důvody vedoucí k odmítnutí žaloby a zčásti vyslovil názor ve věci samé.

Proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že jím vydaný akt není způsobilý zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, neboť tímto sdělením byla stěžovatelka zpravena pouze o tom, že ve věci uplynula lhůta k přezkumnému řízení. Ani na zahájení přezkumného řízení přitom není právní nárok. Dle žalovaného nelze po správních orgánech požadovat, aby každé opožděné odvolání muselo být po formální stránce zamítnuto rozhodnutím, neboť takový postup by neúměrně zatížil soustavu správních orgánů i soudů.

Pokud jde o závěr městského soudu, že žaloba byla podána opožděně, žalovaný se ve svém vyjádření omezuje pouze na konstatování, že městský soud jistě lhůtu k podání žaloby posoudil správně. Žalovaný pak ještě upozorňuje na to, že i odvolání opomenutých účastníků je limitováno lhůtou dle § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Žalovaný proto navrhuje, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatelka je zastoupena advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Zdejší soud se mohl zabývat pouze tím, zda byla žaloba stěžovatelky odmítnuta v souladu se zákonem, tj. v první řadě se soud zabýval povahou napadeného aktu, který byl stěžovatelce zaslán na základě jí podaného odvolání ze dne 18. 4. 2010, jež bylo podáno proti rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Český kras ze dne 11. 11. 2004, č. j. 0000/3048/04. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle stěžovatelky vydáno v řízení, v němž byla coby účastnice tohoto řízení opomenuta.

pokračování

Akt byl vydán ve formě přípisu žalovaného, který byl adresován mj. stěžovatelce. Přípis nemá formální náležitosti správního rozhodnutí, obsahuje rekapitulaci věci a je v něm uvedeno, že podání označené jako odvolání vnímá žalovaný jen jako podnět k přezkumnému řízení. Vzhledem k tomu, že lhůty pro zahájení přezkumného řízení marně uplynuly, jsou dle žalovaného námitky v podání uváděné bez významu.

Definici rozhodnutí, které lze přezkoumat ve správním soudnictví, obsahuje soudní řád správní. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Předmětné ustanovení zakotvuje žalobní legitimaci, a je tedy určující normou soudního přezkumu správních rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud vydal několik rozhodnutí týkajících se výkladu § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodující jsou dvě rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS. Zejména v poslední jmenovaném usnesení se rozšířený senát podrobně zabýval jak otázkou posuzování správního rozhodnutí z hlediska formálních a materiálních náležitostí, tak i kompetenční vylukou podle § 70 písm. a) s. ř. s., již ke zdůvodnění svého rozhodnutí použil i městský soud v právě projednávané věci a podle níž jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné uvést některé pasáže tohoto rozhodnutí, které jsou významné pro projednávaný případ.

Rozšířený senát se nejprve věnoval otázce, jaký akt lze obecně považovat za rozhodnutí, resp. zda je rozhodující jeho formální či materiální (obsahová) stránka a jaký je třeba použít postup, pokud dojde k rozporu mezi formou a obsahem správního aktu: *„Výchozím pravidlem je respektování formálního označení určitého aktu; je-li správní akt nadepsán „rozhodnutí“ a má náležitosti rozhodnutí, pak se má v první fázi za to, že se vskutku o rozhodnutí jedná. Může však dojít k situacím, kdy, ač je určitý výstup formálně označen za akt jednoho typu, ve skutečnosti (s ohledem na jeho materiální znaky) se jedná o akt typově jiný. Jak judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, č. 923/2006 Sb. NSS anebo rozsudek ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104, www.nssoud.cz, kde zdejší soud konstatoval, že i běžný dopis správního orgánu může být obsahově správním rozhodnutím), tak judikatura Ústavního soudu [srov. např. náleží ÚS ze dne 25. 10. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 17/95, č. 271/1995 Sb., kde pro přijetí aktu typově správního (správní rozhodnutí) byl zvolen akt normativní (nařízení vlády)] akceptují, že v případě podobného rozporu může dojít, s ohledem na požadavek účinné ochrany práv fyzických a právnických osob, k situaci, kdy obsah převládne nad formou. Akt formálně označený za akt jiný bude přezkoumán. Dodatečným argumentem pro umožnění „rekvalifikace“ aktu ve prospěch fyzické či právnické osoby je požadavek kontroly a předvídatelnosti činnosti veřejné správy; jinak by se mohla veřejná správa vyhnout přezkumu svých úkonů jenom tím, že by akt určitého typu formálně označila za akt jiný, typicky tedy takového typu, u kterého není soudní přezkum možný.“*

Kompetenční vyluky podle § 70 písm. a) s. ř. s. představují situaci opačnou. Také zde sice dochází ke korekci formy s ohledem na obsah, děje se tak však v neprospěch účastníka a s důsledkem odepření soudní ochrany. Akt, který je na první pohled „bezvadným“ správním aktem se všemi formálními náležitostmi správního rozhodnutí, je z materiálního hlediska označen za úkon správního orgánu nalézající se mimo rámeček § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejenom, že se jedná o postup, o jehož korektnosti nepanuje shoda. S ohledem na výše uvedené požadavky předvídatelnosti práva a právní jistoty pro běžného adresáta se navíc jedná o postup ústavně pochybný. Ve svém důsledku totiž znamená, že od průměrného adresáta právní regulace je vyžadováno, aby si samostatně posoudil, zda správní rozhodnutí se všemi náležitostmi, které obdržel od příslušného správního orgánu, je také z materiálního hlediska správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Přístup k právní ochraně

ve správním soudnictví pro subjekt právní regulace se tak stává odvislým od samostatného posouzení komplexní právní otázky, o které nepanuje dosud shoda ani uvnitř samotného Nejvyššího správního soudu.

Takový přístup je v právním státě, za který se Česká republika považuje (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR), neobhájitelný. Jak již bylo uvedeno výše, v právním státě je přístup k soudu pravidlem a jeho odepření výjimkou (čl. 36 odst. 2 Listiny). Kompetenční vyluky ustanovení § 70 s. ř. s. proto musí být definovány a vykládány úzce a především předvídatelně.“

V další části svého rozhodnutí se pak rozšířený senát zabýval otázkou veřejných subjektivních práv, která mají být správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zasažena. Vyšel přitom z premisy, že výkladem tohoto kritéria by nemělo docházet k zužování ústavně zaručeného práva na soudní ochranu, a dospěl k závěru, že „žalobní legitimace ve správním soudnictví by napříště neměla být svázána s existencí ex ante přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce. Tak tomu bude vždy v situaci, kdy se jednostranný úkon orgánu moci vykonané, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závažně a autoritativně dotýká právní sféry žalobce. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se - podle tvrzení žalobce v žalobě - negativně projevil v jeho právní sféře.“ Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak bude podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojit nemohlo.

Ve světle úvah rozšířeného senátu napadené usnesení neobstojí. Městský soud totiž bez konkrétnější argumentace vzal za nesporné, že odvolání stěžovatelky bylo podnětem pro zahájení přezkumného řízení podle správního řádu, a tudíž sdělení žalovaného, reagující na na tento podnět, je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu ze soudního přezkumu vyloučeno.

Správní řád v § 81 stanoví, že právo podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu má jen účastník řízení. Odvolání podané osobou od účastníka odlišnou je tak nutno považovat za nepřipustné. Podle § 92 odst. 1 téhož zákona má pak správní orgán povinnost opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolacím rozhodnutím zamítnout. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí. Z toho plyne, že na nepřipustné odvolání, které neodůvodňuje použití některého z mimořádných opravných prostředků, může správní orgán reagovat pouze jediným možným způsobem – a to zamítavým rozhodnutím. Obdobnou úpravu bylo možné nalézt i v předchozí právní úpravě – v zákoně č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z roku 1967“). Odvolání mohl podle § 53 tohoto zákona podat pouze účastník předchozího řízení. Podle § 60 měl správní orgán povinnost přezkoumat i opožděné nebo nepřipustné odvolání z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení; jinak musel odvolání zamítnout.

Zamítavé rozhodnutí podle § 60 správního řádu z roku 1967, resp. podle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004, pak není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, a ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 59/2004 - 66, www.nssoud.cz).

pokračování

Ukládá-li zákon správnímu orgánu vydat rozhodnutí o určitém obsahu, jež je přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže se správní orgán v rozporu se zákonem této soudní kontroly zprostit vydáním neformálního sdělení, jež by soudně přezkoumatelné nebylo, a to ani s poukazem na údajnou administrativní náročnost takového postupu. Jestliže tedy v daném případě žalovaný dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou nebo bylo podáno po lhůtě, bylo jeho povinností odvolání rozhodnutím zamítnout a svůj názor odůvodnit. Žalovaný však místo toho reagoval na žalobcovo odvolání sdělením, jež nepochybně postrádá některé formální náležitosti rozhodnutí, jak jsou vymezeny v § 67 správního řádu z roku 2004, zejména oddělenou výrokovou část. Materiálně jej nicméně za rozhodnutí považovat lze, jak plyne z obsáhle citované judikatury rozšířeného senátu. Ze sdělení zřetelně vyplývá, že žalovaný tímto věc ukončil a nehodlá se jí dále zabývat. Pokud by zdejší soud akceptoval tvrzení žalovaného, že se o rozhodnutí nejedná, nejen že by posvětil jeho nesprávný postup, ale umožnil by žalovanému vyhnout se přezkumu tohoto úkonu jenom díky tomu, že jej formálně označil za akt, u kterého není soudní přezkum možný.

Pokud jde o otázku zásahu do právní sféry stěžovatelky, pak ta v žalobě zcela jasně tvrdila, že sdělení žalovaného zasáhlo do její právní sféry. Konkrétně uváděla, že bylo porušeno její právo být účastníkem řízení, a tedy i uvádět námitky v jeho rámci. K zásahu do právní sféry může nepochybně dojít i rozhodnutím procesní povahy, nicméně spojeným s hmotněprávními aspekty. Pokud žalovaný, byť ve formě sdělení, zamítl odvolání proti meritornímu rozhodnutí správního úřadu prvního stupně pro nepřipustnost, má takové rozhodnutí pro stěžovatelku i hmotněprávní dosah, neboť je jí jím znemožněno otevřít otázku zákonnosti meritorního rozhodnutí. Pokud stěžovatelka v žalobě žádá soud, aby otázku přípustnosti odvolání věcně posoudil, pak jí takové právo nelze odeprít; žalobní legitimace je zde založena pouhým tvrzením o zkrácení na právech. Podmínky aktivní legitimace stěžovatelky tak byly splněny.

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s námitkami stěžovatelky uvedenými v kasačním řízení. Městský soud nesprávně vycházel z názoru, že odvolání bylo podnětem k přezkumnému řízení, a že o něm nebylo rozhodnuto; materiálně se jednalo o zamítavé rozhodnutí o odvolání. Stěžovatelka přitom v žalobě tvrdila, že toto rozhodnutí zasáhlo do její právní sféry. Pro odmítnutí žaloby tudíž nebyla splněna zákonná podmínka spočívající v tom, že napadený akt není správním rozhodnutím. Obdobné závěry jako v tomto rozhodnutí učinil zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 As 22/2009 - 136.

Po vyslovení tohoto dílčího závěru zkoumal kasační soud, zda ob stojí alespoň názor městského soudu stran toho, že žaloba byla podána opožděně.

Podle § 37 odst. 2 s. ř. s. podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží.

V daném případě byla žaloba podána elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu, tj. v „jiné formě“ ve smyslu § 37 odst. 2 s. ř. s. Stalo se tak dne 10. 11. 2010 (středa). Poslední den třídní lhůty tak připadá na 13. 11. 2010, což je ovšem sobota.

Podle § 40 odst. 3 s. ř. s. platí, že případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Lhůta proto končí až dne 15. 11. 2010 (pondělí). V tento den také byla žaloba (její potvrzení) podána k poštovní přepravě.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. dále platí, že lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

V usnesení ze dne 8. 4. 2010, č. j. 4 Ads 33/2010 - 198, zdejší soud dospěl k závěru, že nepotvrdil-li stěžovatel kasační stížnost podanou v jiné formě než písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona, nejpozději do tří dnů od jejího odeslání písemným podáním shodného obsahu nebo předložením originálu, soud k takovému podání podle § 37 odst. 2 s. ř. s. nepřihlíží. Pro posouzení včasnosti kasační stížnosti je za dané situace rozhodné, kdy byla kasační stížnost v písemné formě předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost ji doručit. Z usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 - 68, pak vyplývá, že ustanovení § 37 odst. 2 s. ř. s. je třeba vykládat s přihlédnutím k § 40 odst. 4 s. ř. s. Podání musí být předáno soudu, s výjimkami představovanými předáním držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit.

Písemné potvrzení elektronického podání bylo tedy v dané věci podáno k poštovní přepravě včas, městský soud tudíž pochybil, dospěl-li k opačnému závěru.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Ve vztahu k dodržení základní dvouměsíční lhůty je rozhodné nikoliv písemné potvrzení žaloby (je-li včasné), ale sama (později ve lhůtě potvrzená) žaloba podaná elektronicky dne 10. 11. 2010.

Ze správního spisu ovšem nelze spolehlivě zjistit, kdy bylo stěžovatelce napadené rozhodnutí doručeno. První pokus o doručení proběhl 13. 5. 2010, avšak zásilka nebyla zpracována a vypravena, jak plyne z komunikace ve spise. Stěžovatelka telefonicky kontaktovala žalovaného, který následně zásilku vypravil až dne 7. 9. 2010. Den, kdy bylo doručeno stěžovatelce, však zjistit ze spisu nelze. Nepodložený je závěr městského soudu, že k doručení došlo dne 9. 9. 2010, neboť takový závěr nemá oporu ve spise, jak byl předložen zdejšímu soudu.

Lze tedy celkově shrnout, že napadený akt je správním rozhodnutím a žaloba proti němu směřující byla včas potvrzena písemným podáním. Městský soud dospěl v obou případech k opačnému závěru, čímž pochybil. Závěr městského soudu o opožděnosti elektronicky podané žaloby pak nemá oporu ve spisech. Zdejší soud nad tento rámec poukazuje i na některé jiné nestandardní kroky městského soudu: žaloba byla odmítnuta až po téměř třech letech ode dne, kdy došla soudu, a pouze dva dny před jednáním, jež bylo ve věci nařízeno. Absentuje rovněž jakákoliv reakce soudu na podání P. K. ze dne 15. 3. 2011, v němž oznamuje, že hodlá v řízení vystupovat coby osoba zúčastněná na řízení.

Nejvyšší správní soud se nicméně dále nezabýval tím, zda byla stěžovatelka coby účastník správního řízení skutečně opomenuta, jak namítá, ani tím, zda bylo její odvolání podáno včas s ohledem na § 84 odst. 1 správního řádu z roku 2004, na nějž poukazuje žalovaný. Tyto skutečnosti by měl hodnotit nejprve městský soud v rámci meritorního posouzení věci.

pokračování

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů dospěl k již předestřenému závěru, že odmítnutí žaloby je nezákonné a je naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Proto kasační soud musel napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s. věta první před středníkem). V tomto řízení městský soud meritorně projedná podanou žalobu, ledaže by v dalším řízení bylo postaveno na jisto, že k doručení napadeného aktu stěžovatelce došlo před 10. 9. 2010. Nejistí-li se přesné datum doručení, bude muset městský soud vyjít z toho, že žaloba byla podána včas.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti městský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu